

HOMELES

Les je naším posláním

3

2023/2024

Studentský časopis

2.....	Z ředitelny
4.....	Historie
6.....	Volejbal
7.....	Lyžařský výcvik
9.....	Divadlo
10.....	YPEF
11.....	ŘešLes
14.....	Minirozhovory
18.....	Zelená šlechta
22.....	Z Brna do Győru, Třetí část
26.....	Yerba mate
29.....	Recenze
22.....	Z Brna do Győru, Třetí část
26.....	Rozhovor
33.....	Na křídlech můzy
34.....	Věděli jste?
35.....	Osmisměrka
36.....	Redakce
38.....	Co nás čeká?

Milí čtenáři,

vítáme vás u prvního čísla v tomto kalendářním roce. Pomalu, ale jistě nám odchází zima a začíná barevnější období, na které se řada z nás těšila. Za chvíli máme velikonoční prázdniny a jsou tady maturity. Jak se u nás říká: „Porosty stárnou a maturita se blíží...“ Tým Homelesu přeje hodně sil a studijních úspěchů letošním maturantům!

V březnovém čísle jsme si pro vás připravili, jak dopadlo putování našeho studenta do Maďarska, zážitky z lyžařského výcviku druhých ročníků anebo pohled naší studentky na naši školu.

Pěkné počteníčko vám přeje

Váš Homeles

„Přichází čas, kdy mlčení je zradou.“

„Pouze ve tmě můžeme vidět hvězdy.“

„Naučili jsme se létat jako ptáci, plavat jako ryby, ale nenačili jsme se umění žít jako bratři.“

„Mám sen...“

„Je mnoho lidí, u kterých jsem shledal, že je složitější mít rád.“

Martin Luther King

Lesu zdar, milí čtenáři,

držíte v ruce další číslo časopisu v tomto školním roce. První poločas školního roku je za námi, před námi je jeho druhá, jarní část. Toto období je každoročně jakýmsi mezníkem ve studentském životě určité skupiny žáků. Zatímco někteří žáci se na svou vysněnou střední školu teprve dostávají, jiní ji naopak zase opouštějí. Přijímačky a maturity jsou nedílnou součástí druhého pololetí každého školního roku.

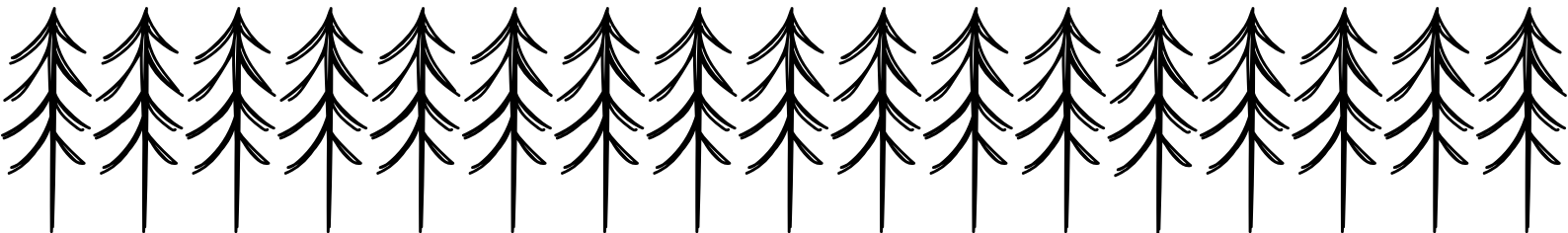
Z již tradičních akcí školy nám na konci ledna maturanti předvedli povedenou recesi s názvem Rozloučení se Semestrem Posledním. Letošní loučení bylo důstojným pokračováním této více než 50 let staré tradice. Škoda jen, že se smutečního průvodu nezúčastnilo více smutečních hostů. Naopak, aula školy praskala ve švech při přijímání žáků prvních ročníků do stavu lesnického a mysliveckého. Další tradiční aktivitou školy byl také výjezd druhého ročníku na lyžařský výcvik. Zajištění ubytování a lyžování pod Pradědem byla dobrá volba, zatímco jinde začínaly pomalu kvést sněženky, naši druháci se proháněli na jednom nebo dvou prkýnkách a obecně si užívali sněhových radovánek.

Do života školy neodmyslitelně patří nábor nových studentů. Školní budovy jsme opět otevřeli během tří sobot, pro účastníky nachystali zajímavý program a zájem byl velký. Možná i proto, že novinkou pro budoucí prváky a jejich rodiče jsou elektronické přihlášky na střední školu a možnost vybrat si až 3 různé obory bez talentové zkoušky, do kterých chtějí podat přihlášku. S tím souvisí i změna termínu podávání přihlášek, takže již nyní víme, že zájemců o studium lesnictví máme dostatek. Teď jen držíme palce všem, kdo budou 12. a 15. dubna psát jednotné přijímací testy.

V době jarních prázdnin bylo ve škole živo. Uspořádali jsme Základní kurz lesní pedagogiky a Kurz pro vedoucí mysliveckých kroužků. Po roce proběhly také zkoušky z myslivosti pro uchazeče o první lovecký lístek z řad veřejnosti a od ledna se opět rozběhl tento roční kurz.

V prvním pololetí školního roku byly ukončeny dvě velké investiční akce, a to celková rekonstrukce kotelen na DM Jungmannova a na školním polesí. Na DM Jungmannova byly také dokončeny práce na kotcích pro naše čtyřnohé psí kamarády. Na střelnici školy byla zrekonstruována vysoká a nízká věž pro střeleckou disciplínu lovecké kolo a bylo vybudováno zázemí pro další střeleckou disciplínu – běžící zajíc.

Při všech aktivitách ve škole, o kterých se dozvídáte z webu školy, FB či IG, nám březen uteče jako voda a v dubnu to už vypukne našim maturantům. Přeji jim, aby zkouška dospělosti vyšla dle jejich představ, a jelikož štěstí přeje připraveným, doufám, že využijí všechny možnosti pro upevnění svých znalostí. A pak, při samotných zkouškách, už budou v klidu a vše dopadne výborně.

Život na hranické lesárně je velmi pestrý a já děkuji těm, kteří se na tomto životě podílejí.

Přeji všem krásné jarní dny.

Ing. Lukáš Kandler
ředitel školy

90. LÉTA – ZPÁTKY K TRADICÍM

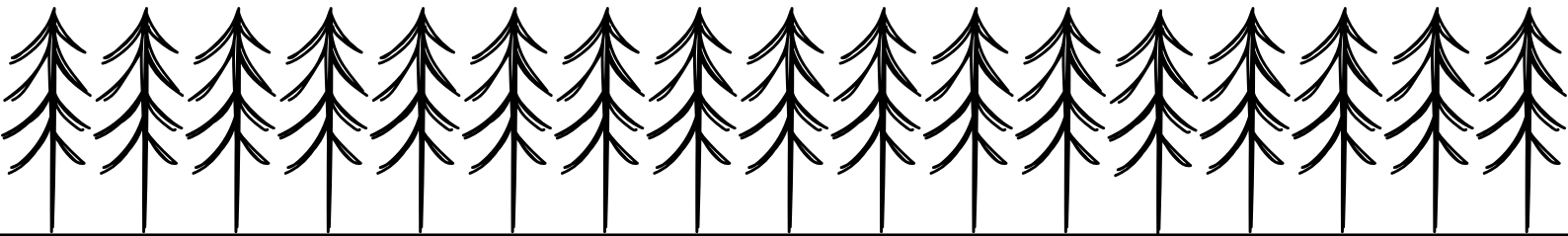
V předchozích číslech časopisu jsme se postupně posouvali v historii hranické lesnické školy, až jsme se dostali k sametové revoluci a do divokých 90. let.

Se změnou režimu v roce 1989 se změnilo i vedení školy. Ředitelem byl zvolen Ladislav Háb. Kromě návratu k tradicím byl čas také na budování. V roce 1993 byla slavnostně předána do užívání přístavba – nová budova. Škola tím získala dostatek učeben a kabinetů pro kapacitu tří tříd v každém ročníku.

Do školy se opět vrátily staré zvyky a obyčeje, jako pozdrav „Lesu zdar“, pasování mladých lesníků, Hubertská zábava se svými tradicemi, loučení čtvrtáků se školou recesí - „Semestrem Posledním“ či slavnostní troubení při různých zasedáních. Tradice se také odrážejí v častém používání uniforem – zelených kamizolek – které jsou vyjádřením lásky k oboru, citu k lesu i lesácké etiky v srdci.

Novým ředitelem se v roce 1995 stává Pavel Sovka, který přebírá projektovou studii na další výstavbu internátu s kuchyní, jídelnou a tělocvičnou. Uvolňuje se však ubytovací kapacita v domovech mládeže Střední průmyslové školy a Středního odborného učiliště v Hranicích a další internát tak není potřeba.

Od roku 1995 se škola postupně vybavuje moderními technologiemi, do výuky vstoupil internet, vznikl první školní web a začaly se budovat audiovizuální a specializované jazykové učebny. V roce 1996 škola slaví krásných 100 let trvání v Hranicích. Oslavy jsou velkolepé, zakončené ohňostrojem nad Bečvou.

Roku 1999 došlo k rekonstrukci rozvodů vody v historické budově školy. Voda je nyní dovedena do všech učeben a kabinetů, zmizela tak rarita mezi školami – kbelík svodou a houbou u tabule.

Rok 2000 byl pro provoz školy důležitý. Do té doby bylo zřizovatelem školy Ministerstvo školství. Se vznikem krajských správních celků se naším zřizovatelem stal Olomoucký kraj. V roce 2000 ještě došlo i na rekonstrukci auly, ze které se tak stal prostor určený pro významné, slavnostní a pamětné události. Byla také zahájena rekonstrukce DM Jungmannova a školní jídelny.

Pokračování příště

Ředitelé lesnické školy v tomto období

1990–1995   Ing. Ladislav Háb

1995–2004   Ing. Pavel Sovka

Na základě historických textů
a dostupných materiálů
zpracovala Ing. Helena Drozdová

NEPŘEMOŽITELNÍ UČITELÉ? CHCE TO TRÉNINK

Dne 7. 3. 2024 se jako každý rok uskutečnil volejbalový zápas žáků a učitelů pod záštitou volejbalového kroužku. Letošní sestava "Áčkového" týmu byla výhradně složena ze žáků 4. ročníku, kteří byli velmi motivovaní a rozhodnutí dát do zápasu všechno. "Béčkový" tým byl složen ze členů volejbalového kroužku. Hrál se na 2 vítězné sety dle klasických pravidel. Na tribunách nesměl chybět řádný dav fanoušků, kteří podporovali hráče, jak jen to šlo.

V prvním zápase nastoupili naši čtvrtáci proti sestavě učitelů ve složení: paní Holcová, p. Strýček, p. Šuba, p. Skotnica, paní Nováková, paní Drozdová a p. Páral. Zápas to byl opravdu napínavý a velmi vyrovnaný, ale bohužel i přes všechnu snahu podlehl náš čtvrtáci učitelskému sboru a prohráli 2:1 na sety.

Učitelé si zahráli i proti "Béčkovému" týmu, ale ukázalo se, že nás všechny čeká ještě spousta tréninků, abychom naše kantory porazili.

Nakonec byl vyhlášen nejlepší hráč z řad žáků, a to Prokop Věncek. Mezi učiteli nejvíce zazářila paní učitelka Holcová. Turnaj si všichni velmi užili a všichni se těšíme na další rok, kde už se snad prolomí tato série vítězství našich učitelů.

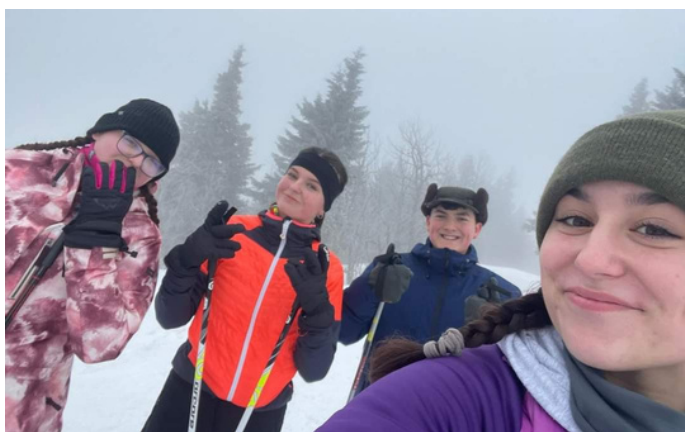
LYŽAŘSKÝ VÝCVIK

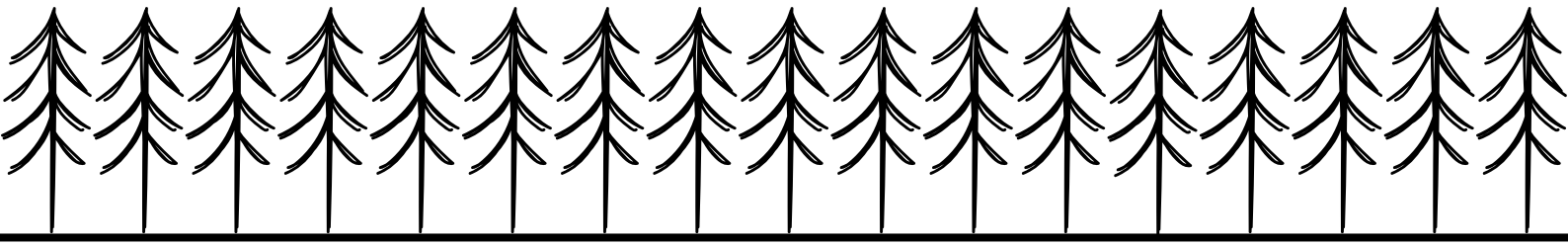
Zdravím všechny čtenáře Homelesu. Určitě si mnozí z vás všimli, že v týdnu od 5. 2. do 10. 2. nám ve škole chyběl celý druhý ročník. Mělo to své opodstatnění. Vypravili jsme se totiž na lyžařský výcvik.

Naše cesta začala v pondělí v devět hodin ráno, kdy jsme úspěšně naložili všechna naše zavazadla, a že jich bylo, do kufrů dvou aut a autobusu - a vyrazili. Cesta nám rychle ubíhala za doprovodu různých písniček, které nám krátily dlouhou chvíli, a nutno dodat, že jsme se nenudili. Pomalu jsme se blížili k cíli naší cesty, ale sníh stále nikde. U chaty Hvězda, kde jsme naložili poslední zbytky našich spoluúčastníků, už to vypadalo trochu lépe. Tu a tam se objevila kupička sněhu v příkopu nebo byla shrabána vedle cesty. Nevzdávali jsme se však naděje a začali s autobusem stoupat výše do hor až k cíli naší cesty, chatě Figuře a Pradědu. Naše překvapení proto bylo opravdu velké, když jsme dojeli nahoru a přivítaly nás závěje sněhu. Vyložili jsme kufry a hurá se ubytovat.

Na pokojích jsme spali po sedmi, šesti, pěti nebo čtyřech. Pokoje byly sice trochu stísněné, ale pro potřeby lyžařského kurzu zcela vyhovující. Co se týče stravy, byli jsme mile překvapeni švédskými stoly k snídani a ostatní jídla byla taky docela dobrá. U mě velice zabodovaly borůvkové knedlíky a myslím si, že moc chutnaly skoro všem. Rekord ve sněžených knedlicích byl patnáct.

Ještě tentýž den proběhlo odpoledne rozřazení do oddílů. Ty byli očíslovány od jedné do čtyř a snowboardisté. První oddíl vedl Petr Macháň s těmi nejzkušenějšími z nás, druhý oddíl měl Albi, třetí oddíl vedl Martin Burdík a čtvrtý oddíl se začátečníky měla na starost paní učitelka Holcová. Snowboardisté jeli po své vlastní ose se Standou (více z jeho jména mi není známo).

Náplň dne se skládala z návštěvy svahů, kde jsme se všichni naučili zase něco nového, večerních přednášek a poté i společné zábavy. Běžky se nám taky nevyhnuly, a tak jsme každý podstoupil i běžkařský výcvik v jednom dopoledni či odpoledni podle oddílu, ve kterém jsme byli. Všichni jsme si to však nakonec vlastně užili.

Již zmiňované večerní programy nám toho také mnoho daly. Měli jsme užitečnou přednášku o běžkách, o snowboardingu, bezpečnostní proškolení, jak se chovat na svahu, a mnoho dalšího, co by se nám při zimních sportech mohlo hodit. Další program pak už byl na nás. Druhý večer týdne nás bavila 2.A se svým originálním nápadem uspořádat poznávačku učitelů. Další den nás bavila 2.B židličkovanou a poznávačkou filmů podle písniček a ve čtvrtek nás zabavila 2.C s velmi neobvyklou a zábavnou módní přehlídkou a soutěží, ve které měli soutěžící na sebe navléct co nejvíce vrstev. Pro zajímavost, nejvíce bylo čtyřicet sedm. Poslední den, v pátek, nás bavili naši instruktoři, kteří si pro nás připravili vtipné hledání propisky, hru "Pipko, pipni" a spoustu dalšího.

Pátek byl také něčím jiný. Byl to závěr celého našeho lyžařského kurzu a den plný soutěžení. I přes nepřízeň počasí jsme se nezalekli a soutěže uskutečnili. Soutěžili jsme na svahu ve slalomu a odpoledne také na běžkách. Výherci byli náležitě večer odměněni a všechny nás to nakonec bavilo.

V sobotu nás už čekal jen odjezd domů. Všichni jsme naprosto vyčerpaní po záživném týdnu nasedli do našich autobusů a nechali se odvézt zpět do Hranic, odkud jsme se každý ubíral vlastním směrem.

Na závěr bych jen dodala, že to byl pro nás všechny opravdu krásný týden plný společných zážitků, na které určitě jen tak nezapomeneme.

Daniela Svobodová, 2.A

ČEKÁNÍ NA GODOTA SE VYPLATILO

Dne 29. 2. jsme se s internátem Jungmannova vydali do Národního divadla v Brně na činoherní představení, absurdní drama Čekání na Godota. Člověk by řekl, že zahrát divadelní hru v "krabici" a pěti lidech nelze. My jsme byli svědky, že ano!

Absurdní drama o dvou tulácích sedících pod stromem a čekajících na jistého Godota. Osobu, na kterou čekají, nikdy nespatriili, neví, jak vypadá, na jakém místě se mají setkat a zda vůbec existuje, ale přesto stále čekají. Při dlouhém a nudném čekání se objeví vznešený pán se svým němým sluhou, kterého neustále ponižuje a utlačuje. Na scéně se také ukáže malý chlapec, který přichází se zprávou, že pan Godot nepřijde dnes, ale zítra.

V druhém dějství se karty obrátí a vznešený pán přichází slepý, jediná jeho spása je sluha (otrok). A opět na řadu přichází chlapec. Tuláci se rozhodnou, že opustí jisté místo, kde se mají s Godotem setkat, přesto tak neprovedou.

Mnoho z nás využilo příležitost a v tomto nebo následujícím roce použijí divadelní zážitek k povinné maturitní četbě. Někteří měli pocity smíšené, mě osobně hra velice nadchla. Troufám si říct, že se většina obecnstva v příběhu nějakým způsobem našla. Čekání na Godota se vyplatilo, byl z toho krásný večer s milými lidmi.

USPOŘÁDALI JSME MÍSTNÍ KOLO SOUTĚŽE YPEF

Zkratka YPEF znamená Young People in European Forests, což je v překladu „mladí lidé v evropských lesích“. Soutěžního klání se zúčastnilo několik škol z našeho okolí. Některé školy reprezentovalo jedno družstvo, jiné školy sestavily týmů hned několik. Celkem soutěží prošlo 22 družstev, a to 12 družstev v kategorii mladších žáků do 15 let (6. až 9. třída základní školy) a 10 družstev v kategorii starších žáků do 19 let (1. až 3. ročník střední školy). Pro soutěžící byl nejdříve připraven test s otázkami z biologie lesních ekosystémů, ochrany lesní přírody a lesnictví. Pak měli za úkol poznávací soutěž z přírodnin o dvaceti položkách. A pro případ stejného počtu bodů je čekal ještě praktický úkol, a to odhad výčetní tloušťky stojícího stromu. Letos byla soutěž opravdu napínavá, protože v kategorii mladších žáků hned dvě nejlepší družstva měla stejný počet bodů a vítěze určil právě přesnější odhad.

Vítězná družstva v obou kategoriích postupují do kola regionálního, které se uskuteční opět u nás koncem dubna. V kategorii mladší žáci vyhráli soutěžící z hranického gymnázia (Lukáš Konečný, Martin Kunc, Aneta Zapletalová) a v kategorii starší žáci nezklamali naši kluci (Štěpán Hlavička 3.C, Matěj Januška 3.B, Josef Matocha 3.B). Vítězům patří samozřejmě gratulace.

FIASKO PŘED GENERÁLNÍM ŘEDITELEM LČR?

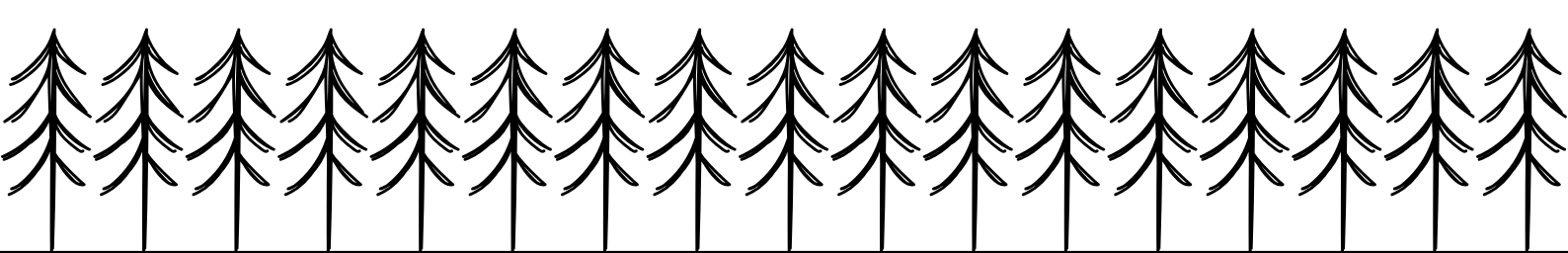
Na začátku října 2023 vyhlásily Lesy ČR soutěž pro střední lesnické školy s názvem ŘešLes. Letošního 1. ročníku se zúčastnilo 8 týmu z 5 škol a náš hranický tým se dostal do finále. Jak to dopadlo, se dozvíte níže.

Soutěž byla určena pro 3. a 4. ročníky středních lesnických škol. Za školu se mohl přihlásit libovolný počet týmů o maximálně čtyřech členech. Předmětem soutěže byla optimalizace sortimentace na odvozním místě. Každý přihlášený tým musel do 31. 1. 2024 vypracovat a zaslat práci o minimálně 20 normostranách (tj. 36 000 znaků) s tím, že práce měla mít patřičnou formální podobu – v podstatě šlo o vytvoření „bakalářské“ práce. Tři nejlepší týmy se pak měly utkat ve finále formou prezentace vypracované práce a krátké obhajoby.

Na naší škole byla odpovědnost za vypracování řešitelského projektu svěřena panu Ing. Bartošovi, který s námi spolupracoval a vedl nás při vyhotovování práce. Spolu s ním jsme na podzim poprvé navštívili cílové porosty. Každá škola dostala pro svá družstva porosty v nejbližším lesním hospodářském úseku pod správou LČR. Nám byly pro naše bádání přiděleny čtyři porostní skupiny v revíru Týn pod LS Rožnov pod Radhoštěm – dva již vytěžené a dva ještě stojící. Na základě poskytnutých podkladů jsme u vytěžených porostů měli zhodnotit technologii těžby a sortimentaci a případně navrhnout podle nás výhodnější či lepší způsoby zpracování porostu. Ve stojících porostech jsme měli za úkol navrhnout metodu a technologii těžebně-dopravního procesu a navrhnout vlastní sortimentaci. Na první návštěvě nás do situace zasvětil hajný místního revíru. S odstupem času jsme se do porostů vrátili ještě dvakrát, abychom si je dobře prohlédli a natočili s pomocí pana Ing. Šuby dronem videa k prezentaci.

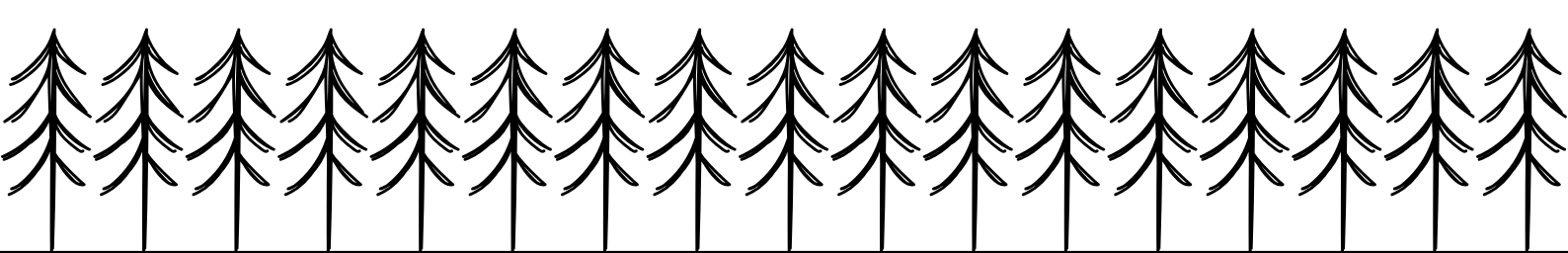
Při psaní práce byl největší problém s tím, že jsme nikdo nevěděli, co máme vlastně dělat, protože nic takového předtím nebylo. Většinou jsme chodili s nápady za panem Bartošem a ten nás jen usměřňoval. Nakonec ani nebyla potíž s počtem stran, měli jsme jich se všemi náležitostmi 67 (v normostranách necelých 32). Vrásky na čele nám dělal pak termín odevzdání, protože se blížil a my jsme toho neměli moc vymyšleného. Naštěstí se všechno stihlo, ale bylo to s odřenýma ušima a šlo už docela o nervy.

Po jarních prázdninách jsme se dozvěděli, že jsme postoupili do finále, které mělo proběhnout na zámku v Židlochovicích. Takže jsme se dali do vytváření prezentace. Ani příprava na obhajobu se neobešla bez zádrhelů. Museli jsme občas utéct z výuky, abychom všechno zvládli.

Pak přišel Den D. V pátek 1. 3. vyjel školní Karoq od parkoviště směr Židlochovice spanem ředitelem, panem Bartošem a dvěma studenty hranického týmu (zbylí dva cestovali po vlastní ose). Dorazili jsme docela s předstihem. Asi za hodinu po příjezdu už nebyla potřeba na nikoho čekat a finále se zahájilo fanfárami trubačů. Po prosloveh a představení členů komise došlo k vylosování pořadí. Samozřejmě jsme šli na řadu jako první.

Nutno říct, že jsme se mohli na prezentaci připravit lépe. Od spuštění prezentace všechno běželo jako po másle až do prvního sestřihu z dronu. V tomto místě se prezentace zastavila a počítač tak na půl minuty zamrzl. No nic, říkáme si, jedna malá chybka, teď už to pojede snad dobře. Jenže my jsme měli ve snímcích ještě další tři videa. A na každém z nich se počítač zastavil. Přes komplikace jsme prezentaci dokončili na chlup přesně. Porota byla shovívavá a během našich záseků zastavila čas. Když jsme náš přednes uzavřeli, říkal jsem si s nadsázkou: „Tak, minimálně třetí už jsme, dostali jsme se do finále, to je v podstatě úspěch, a na náš výstup určitě nezapomenou.“

Na řadu potom přišel tým z Trutnova a poté z Písku. Během přednesu ostatních prací jsme viděli, že není ještě nic ztraceno a že všechny týmy byly zhruba na stejné úrovni. Po Písku přišla krátká společná obhajoba před komisí a po ní následovala krátká prohlídka židlochovického zámku. Při vyhlašování umístění jsme byli dost nervózní. Když komise vyhlásila tým z Trutnova jako třetí, tak nám svítila naděje, protože Trutnov jsme považovali za největšího favorita na vítězství. No a pak vyhlásila komise písecký tým jako druhý a nám se obrovsky ulevilo. Nakonec nás vyhlásili za vítěze. Po oficiálním ukončení nadešel čas oběda a s ním raut ze zámecké kuchyně. Většina zúčastněných chvíli poseděla a pojedla a kolem třetí hodiny odpoledne téměř všichni byli na cestě domů. Nakonec se žádné fiasko neodehrálo a až na pár zádrhelů jsme reprezentovali naši školu na výbornou. Děkujeme za vedení pedagogů a uvidíme, co přinese další ročník soutěže.

Martin Novotný, 4.B

MINIROZHOVORY

Na několik otázek jsem se zeptala paní Ing. Heleny Drozdové a paní učitelky Ing. Alice Palacké. Přečtěte si jejich odpovědi.

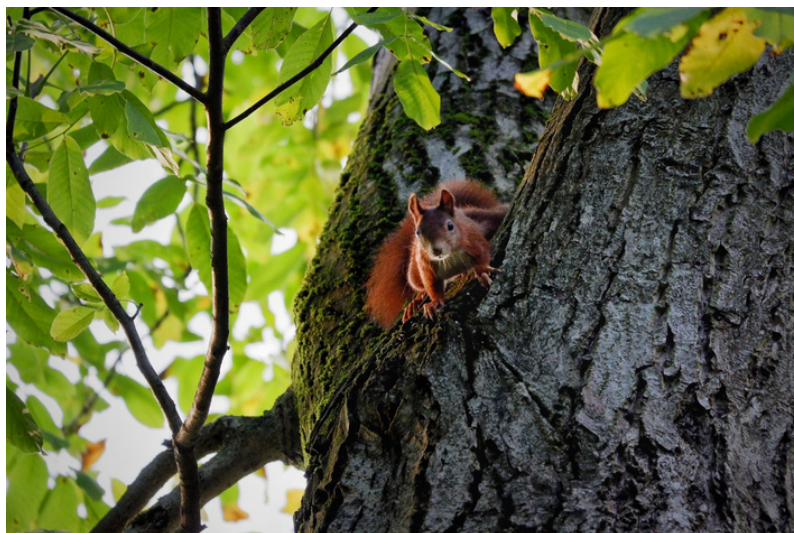
Ing. Helena Drozdová u nás sice nepracuje jako učitelka, ale je zaměstnána na důležité pozici projektové manažerky. S dalšími zaměstnanci též spolupracuje na PR školy.

Teď bylo více školních a mimoškolních akcí, zvládáte to?

Ano, myslím, že to zvládám. Skloubit práci a rodinu dá někdy práci, ale je to hlavně o otevřené komunikaci. A kdo mě zná, ví, že nic není nemožné a vše se zvládne a zařídí.

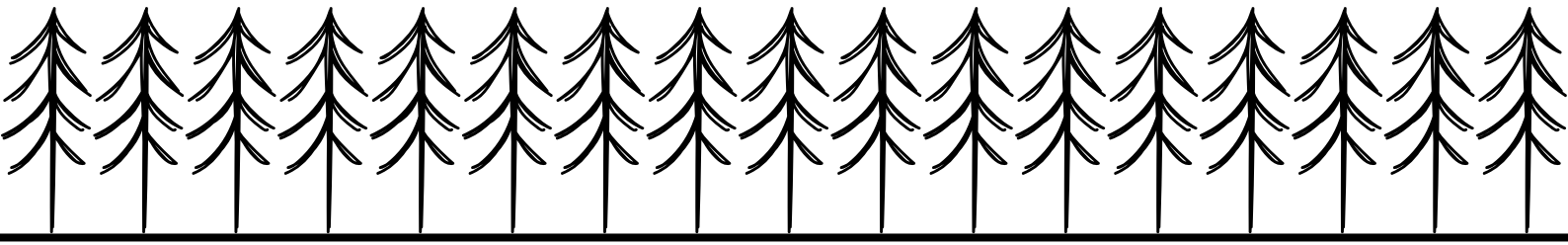
Baví vás to na této škole?

Baví. A moc. Mám na starosti projekty ve škole a prezentaci školy směrem k veřejnosti, také ISIC karty či uniformy. A spoustu dalších drobnějších úkolů, takže to není monotónní jednotvárná práce a každý den je jiný. Je to hodně o komunikaci a papírech. Jsou samozřejmě dny, kdy už je těch úkolů najednou víc než dost, ale pak je klidněji. Už vím, že si tyto klidnější dny musím užít, protože to není napořád.

Jaký máte vztah k naší škole a názor na ni?

Lesárnu mám ve velké úctě, baví mě ta dlouhá a zajímavá historie. Když jsem nastupovala, netušila jsem, do čeho jdu. Školství bylo pro mne velkou neznámou. Ale historické budovy, školní polesí, atmosféra, tradice, lesnictví a příroda, moji kolegové, vy, naši žáci, to všechno je tak úžasný jeden celek, na který můžeme být všichni právem hrdí. Škola se mi se vším všudy dostala hodně pod kůži. Ale důležité je si také uvědomit, že vždy to může být i lepší, takže to znamená jen a jen další práci!

Kterou školu máte vystudovanou?

Na střední školu jsem chodila na víceletý gympl a pak jsem se rozhodla pro dopravní fakultu na ČVUT, obor Automatizace v dopravě. A možná si kladete ještě doplňující otázku, jak je tedy možné, že jsem skončila tady jako projektová manažerka. No, jednoduše – kola osudu a směr, kterým se můj profesní i soukromý život ubírá. Celou profesní dobu se zabývám projekty, někdy míň, někdy víc. Také prezentacím, už brigády a práce při studiu jsem měla víc v kanceláři – tvorba webů, katalogů atd. Atady se mi to vše krásně spojilo.

Máte nějaký sen do budoucnosti?

Sny, přání, plány – to vše samozřejmě mám, akorát už vím, že ne vždy se vše splní tak, jak bych chtěla. A mám raději krátkodobé plány, než ty v daleké budoucnosti... A ty největší mám splněné – pracuji v práci, co mě naplňuje a baví, mám rodinu a kde bydlet... Co víc si přát :-)

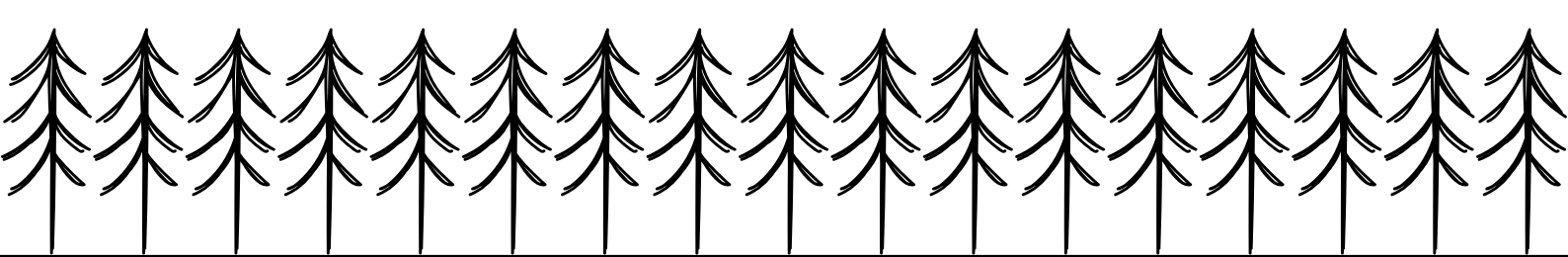

Ing. Alice Palacká u nás vyučuje lesní botaniku, ochranu lesů a přírodního prostředí, lesní pedagogiku.

Učíte lesní botaniku, pamatujete si všechny rostliny v českém nebo latinském názvu, nebo si je třeba zopakujete před hodinou?

Určitě si nepamatuji všechny rostliny a ani je určitě všechny nepoznám. Ale ty, které probíráme, tak ty umím a nepotřebuji si je před hodinou opakovat. Možná, že s postupujícím časem a postupujícím stárnutím se to změní, ale doufám, že to bude ještě nějakou chvíli trvat. :-)

Jak jste se k lesní botanice dostala?

K lásce k botanice mě přivedla maminka, která mě jako malou holčičku učila poznávat jednotlivé byliny. Když jsem byla malá, nebylo k dispozici tolik zdrojů, informací a výukových materiálů nebo atlasů, jako je tomu dnes. Měli jsme ale doma knihu "Rostliny" s krásnými ilustracemi Karla Svolinského a poutavými komentáři pana Petrška, kterou jsem si často četla a prohlížela. Z nostalgie jsem si ji nedávno koupila v antikvariátě, abych ji měla zase u sebe. Dnes se dá koupit řada skvělých materiálů, které se snažím pořizovat svým vnoučatům nebo doporučovat studentům, ale na pexeso s bylinami, které mně a bratrovi nakreslila naše maminka, abychom se zabavili a vzdělávali, určitě nikdy nezapomenu.

Myslíte, že by si měli studenti číst knihy?

Rozhodně bych všem studentům doporučila, aby si založili svou odbornou knihovničku s lesnickými atlasy. Moderní neurologové totiž dokazují, že když si člověk čte z papíru, tak si zapamatuje až o 30% více, než když totéž čte jen z obrazovky. Lesníci vždycky patřili mezi vzdělance, a to za mě bez knih úplně nejde. Čtení povznáší, povzbuzuje fantazii a hladí duši. Určitě pomáhá i zahnat chmury, mohu ho jedině doporučit, i když to možná není úplně "cool" (moderní, atraktivní, populární) Ale co byste čekali od staré paní učitelky? :-)

Mockrát vám oběma děkuji za krásné odpovědi. Bylo mi ctí dělat s vámi rozhovor.

Alice Pinková, 1.A

ZELENÁ ŠLECHTA

Sedím v hospodě, ostatní myslivci, uhnání byť neúspěšnou naháňkou, se jí snaží úspěšně zapít při poslední leči. Po několika orosených pivech přijde na téma lesnická škola. „No jo, teď jsem zelená šlechta,“ odpovídám. Strhává se zuřivá debata o mé krvi, která není červená ani modrá, je totiž zelená!

Kde se ve mně vzala ta zelená krev? Nenarodila jsem se s ní a vlastně ji mám jako všichni ostatní, nejspíš jsem jen trochu víc zabředla do kouzla přírody a to mne vede dál.

Všechno to začalo v horské vesničce, kde dávají lišky dobrou noc. Bydlel tam totiž můj děda. Byl ten správný hajný, srdcem v horách. Všem se snažil pomoci a myslel víc na ostatní než na sebe. Ale hlavně to byl on, který mne k lesnictví přivedl. Tak snad by mu udělalo radost vědět, že nakonec přece jen bude další lesák v naší rodině.

O prázdninách, kdy jsem byla tak malá, že jsem se nemohla hlídat sama, jsem u něj trávila prázdniny. Tam byl svět ještě v pořádku. Chladná rána střídaly ještě chladnější večery. Vše bylo barevnější a bez starostí. Často jsem chodívala na horské louky a sledovala brouky, květy nebo čisté nebe. Sedávala jsem tam sama, ale nikdy jsem nebyla osamocená. Nechci počítat, kolikrát jsem prošla bosky tím ledovým potokem. Cítila, jak voní déšť. Kolik hodin jsem sledovala stádo vysoké, jak ukusují šťavnatá stébla a občas se otřepou kvůli mouchám.

Každé ráno bylo jiné, ale přeci stejné. Vstala jsem za svitu prvních paprsků, které se odrážely od malých oken dřevěnice. Děda pro mě pokaždé nachystal voňavou snídani a u ní mi vyprávěl různé historky. Pak se mohlo vyrazit.

„Psst, poslouvej to ticho, mám ho v lese nejradši!“

„Jak bych mohla poslouchat ticho?“ - pomyslela jsem si. Nechápala jsem to. Ticho tam určitě nebylo, šum větru, hukot potoka a zpěv ptáků to tak podivně narušovaly.

O pár let později jsem začala chodit do lesa sama. Zastavila jsem, pustila psa a v ten moment jsem tam byla jen já. Moje myšlenky ztichly a vše se uklidnilo. Teď už vím, že tím tichem myslel klid v duši.

PROČ JSEM RÁDA, ŽE JSEM STUDENTKOU NAŠÍ LESNICKÉ ŠKOLY

Přiznejme si, kdo se alespoň jednou nezeptal během studia na střední škole, zda si vybral správně a jestli je to pro něj skutečně to pravé ořechové...?

Já už jsem na lesnické škole ve 4. ročníku a opravdu jsem si tuto otázku položila mnohokrát, ať už to bylo, když se mi nepovedl nějaký test z hůlky (a že jich bylo dost) anebo když mi do hlavy nedokázalo nalézt konstrukční složení motorové pily. Během těch čtyř let mi ale došlo, že lesárna je moje pravé ořechové.

Vždycky mi přišlo nereálné rozhodnout se už v 15 letech, čím chci být, kterým směrem chci, aby se můj život ubíral za pár let, anebo co je skutečně to, co mě baví a zároveň mě to i užívá. S těmito otázkami se nejspíš potkal každý z nás, především při výběru střední školy.

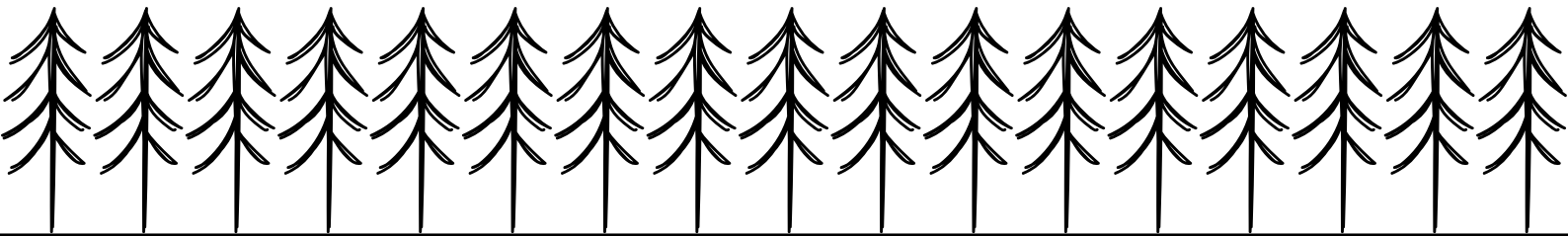
A jaké jsou vlastně ta hlavní kritéria, když si svou školu vybíráte?

Mnozí by si mohli myslet, že nejlepší volba je jít tam, kam jdou i kamarádi ze základní školy, nebo tam, odkud to mají nejbliž domů. Když jsem se rozhodovala já, tak moje pocity byly ze začátku taky podobně smíšené, ale jakmile jsem se dozvěděla o Střední lesnické škole v Hranicích, musela jsem ji zažít na vlastní kůži.

To, co se pro jiné školy zdá nereálné anebo nesmyslné, je pro naši školu originální a jedinečné. Škola je provázena dlouholetými tradicemi, nespočtem úspěšně organizovaných akcí, počínaje aktivitami lesní pedagogiky a konče například unikátní spoluprací s naší partnerskou školou v Rakousku, kam mají vybraní studenti možnost vyjet každoročně na týdenní pobyt, během něhož si mohou vyzkoušet i praktickou výuku v jejich lesích a mnoho dalšího.

Na naší škole v Hranicích se studenti učí samostatnosti a cílevědomosti. No není to obdivuhodné, když studenti za pomoci učitelů dokážou uspořádat celý ples, zorganizovat si při něm povinnosti a na konci večera pak mají dobrý pocit, že vše zvládli, protože se semkli jako jeden celek?

Učitelé vás podporují v tom, co vás baví, přeci jen kroužky pedagogiky, včelařství, rybářství, střelectví, kynologie anebo myslivosti vedou odborně právě naši učitelé. Naši učitelé jsou odborníci s často dlouholetou praxí v oboru, proto není důvod kobavám, že by odborný předmět vyučoval někdo, kdo má gympl a vysokou školu a o lese toho třeba moc neví. Není nad to, když učitelé a žáci sdílí stejný koníček a dokážou o něm mluvit klidně i hodiny, povídat si třeba o myslivosti, o trofejích, sdělovat si své nejlepší zážitky nebo spolu trávit společný čas v lese.

Možná jedinou věcí, kterou bych ze svého osobního pohledu ještě navíc uvítala a ocenila, by mohla být společná sezení s vedením školy, například jednou za měsíc, na kterých bychom si řekli, které důležité události se v následujícím měsíci chystají. Protože komunikace je klíčem k úspěchu.

I přesto, že jsem měla dost škol v okolí svého bydliště, žádná z nich mi neumožňovala trávit dny místo sezení v lavici právě třeba procházkou po lese a praktickým lesnickým vzděláváním, tak jako je získáváme na našem školním polesí ve Valšovicích, anebo jezdit na odborné exkurze k největším odborníkům na pěstování lesa u nás.

Samozřejmě tu zmiňuji jen zlomek benefitů, které mi škola nabídla a poskytla během mého studia. Dle mého názoru jsem si svou střední školu vybrala nejlépe, jak jsem mohla, a rozhodně jsem čtyři roky studií nepromarnila. Kdybych měla znovu možnost podat si přihlášku, neváhala bych ani minutu. Vzpomínky na moji lesnickou školu budou i po maturitě (doufám, že úspěšné) ve mně žít po celý život.

Iva Nedavašková, 4.A

Už to mají za pár. Našim maturantům se totiž blíží první část maturitní zkoušky, a to písemná práce z českého jazyka. Se svolením autora tedy předkládáme jednu ze zdařilých slohových prací, které se sešly pedagogům vyučujícím češtinu při generální zkoušce na maturitní písemku. Pro úplnost doplňujeme i zadání, které si daný student pro svůj text vybral.

Zadání:

VÝCHOZÍ TEXT

Ustupující ledovec odhalil po letech těla manželů Millerových, kteří během 2. světové války záhadně zmizeli. Co se jim asi stalo?

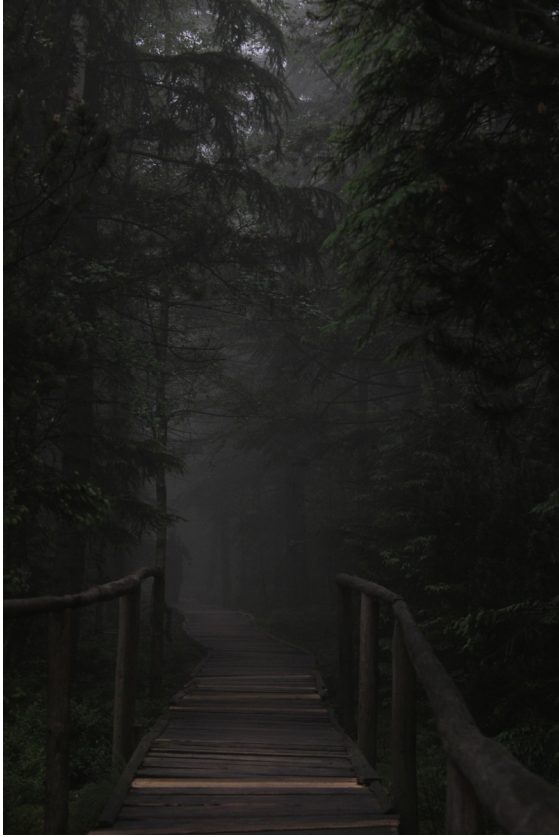
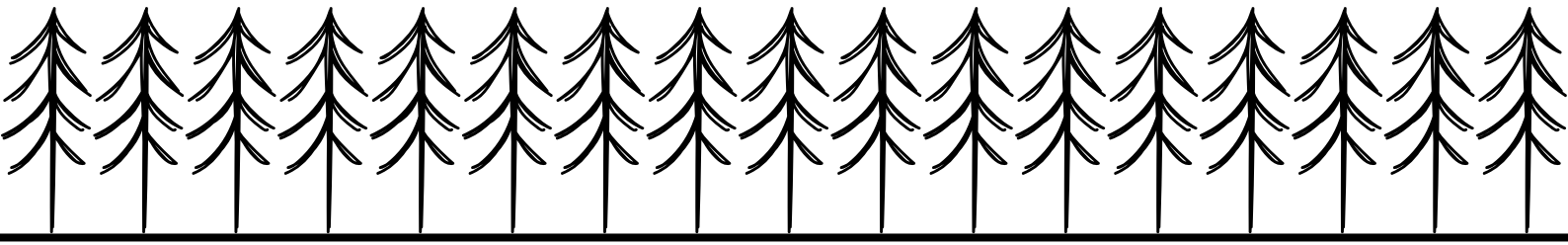
(www.tyden.cz, upraveno)

Zpracování: vypravování reagující na otázku z výchozího textu

Kulomet se rozštěkal, jako hlídací pes vyslal za námi smrt, aby nás dostihla. Běželi jsme přes led, co to dá. Ženu podpírám, aby neupadla. Zároveň ji kryji před salvou kulek. Je slabá, snad není pozdě. Měl jsem ji odsud dostat dřív. Jedna střela prolétla těsně kolem mě, až jsem cítil teplo, které jí za námi vyslalo. Jsme zmrzlí na kost. Tohle teplo je však dáno z pekla. O to nestojím. Nebe se na nás sice vykašlalo, ale peklo stejně nepřijmu.

Povzbuzuji svou ženu k dalšímu kroku: „Pojď lásko, nezastavuj se! Už jenom kousek!“ Klopýtavě postupuje dál. Je to statečná žena. Vmyslí mi vyvstala vzpomínka na den, kdy nás farář prohlásil panem a paní Millerovými. Tahle myšlenka ve mně vyburcovala další sílu. Ne, tohle nedopustím! Ti ďáblové se zelenými kyblíky na hlavách mou ženu nedostanou. Ne mou krásnou milovanou ženu. Dost bylo sněhu. Dost bylo krumpáčů. Když to chtějí, ať si to vykopou sami. My se vracíme domů, odkud nás tak náhle za noci odvěkli. „Poběž lásko! Jedeme domů!“ Ta slova jí pomohla. „Domov,“ zašeptala.

Naši strážní byli zřejmě také zmrzlí. Pálili po nás zásobník za zásobníkem, ale do pohybu se dávají pomalu a neochotně. Vtom se však objeví další postavy v dlouhých tmavozelených pláštích. Ty pláště jsem jim vždycky záviděl. Jak v nich musí být teplo. Teď mě však naplňují strachem a nutí přidat. Je v nich teplo, budou se pohybovat rychleji. Když nás chytí, budeme prosit, aby nás zabili. Už jsme ale kousek od cíle. Ledová skaliska nám poskytnou úkryt.

Už jsme u nich. Nohy se nám smýkají na ledu. Německý křik proráží vítr. Vbíháme mezi skaliska. Kulky stále bubnují a zavrtávají se do našeho štítu, ale už se jich nemusíme bát. Zpomaluji a prodírám se puklinami, drže svou ženu za ruku. Jedna průrva je ideální pro odpočinek. Pokládáme se do ní, pevně přitisknutí, abychom udrželi vzácné teplo. Líbám ženu na tvář. „Už jen sehnat loď,“ šeptám jí, „a budeme brzy odtud.“ Unaveně se usměje a stiskne mi zkrehlou ruku.

Něco kovového dopadá kousek od nás a při nárazu na zem cinkne. Prohlédnu si to. Malý zelený kovový váleček s bílými německými značkami a dřevěnou rukojetí. „Alespoň nám už nebude zima.“ Dáváme se do smíchu. A granát vybuchl. Masa ledu se zachvěla a zřítla se jako domeček z karet.

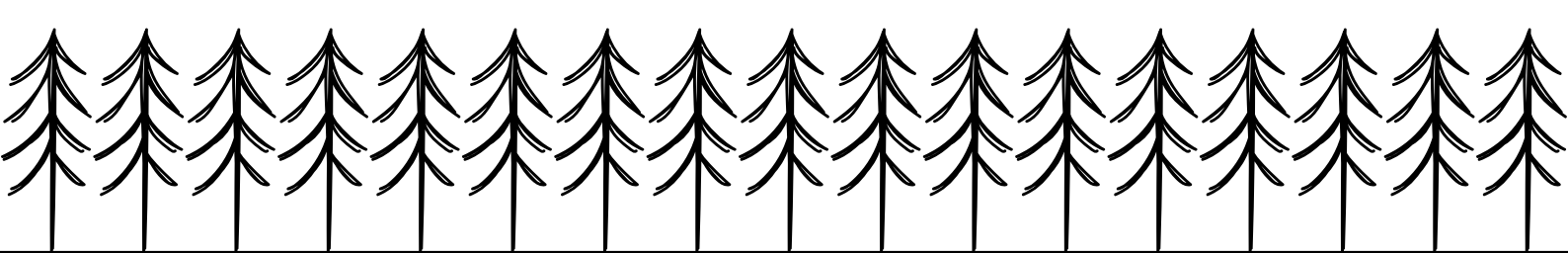
TŘETÍ ČÁST

Přeji krásný den, milí čtenáři, vítejte u třetí části mého článku o putování z Brna do maďarského Győru. Minule jsme se rozloučili ve Vídni, kde se od nás oddělila polovina naší výpravy, dál budeme pokračovat už jen ve dvou, a to já a můj kamarád Rolf.

Poté, co jsme se rozdělili na nádraží, jsme se metrem dostali zpět k parlamentu, sice jsme se mohli svézt do nějaké okrajové části Vídně, ale chtěli jsme navázat přesně tam, kde jsme skončili. A cesta měla i bonus, mohli jsme dál obdivovat krásy Vídně, protože téměř na každém náměstí či ulici jsme našli něco zajímavého. Jak se postupně smrákalo, došlo nám, že dojít za hranici Vídně už rozhodně nestihneme, což byl problém především kvůli tomu, že jsme potřebovali někde přespát a stanování v Rakousku je zakázáno (jak jsem zmiňoval minule), což by asi nebyl až takový problém, kdybychom byli někde schovaní v lese, ale ve Vídni uprostřed města to fakt nešlo.

Nakonec jsme měli štěstí. V jednom z vídeňských parků jsme našli odemčenou kapličku, kde jsme přespali. Ráno jsme byli trochu překvapení, probudila nás totiž jedna paní, která si tam šla zapálit svíčku a pomodlit se. Díky bohu s námi neměla žádný problém. Poté, co jsme se sbalili a nasnídali, se naše cesta ubírala dál směrem pryč od Vídně. Po cestě jsme si ještě doplnili zásoby a pak už jsme překročili Dunaj a s ní i hranici národního parku Donauauen. A abych byl upřímný, tak jsme z něho byli celkem zklamaní, protože naše očekávání byla vysoká a realita ne moc úchvatná, pomyslnou třešničkou na dortu bylo to, že hned vedle národního parku bylo letiště, takže kvůli letadlům jsme pomalu neslyšeli ani vlastní slova. Také toho dne začal deštivý úsek naší cesty, což nám na náladě moc nepřidalo. Kvůli dešti jsme také došli kzávěru, že riskneme rozložení stanu, samozřejmě mimo oblast NP. V jedné přestávce od deště jsme tedy došli do jedné vesničky, a abychom nebyli tak nápadní, rozhodli jsme se schovat za hřbitovní stěnu. Při rozkládání stanu k nám přišel nějaký pán se psem, nejdříve jsme si mysleli, že nás chce vyhodit, ale nakonec nám jen popřál příjemný nocleh a odešel. Noc proběhla bez komplikací.

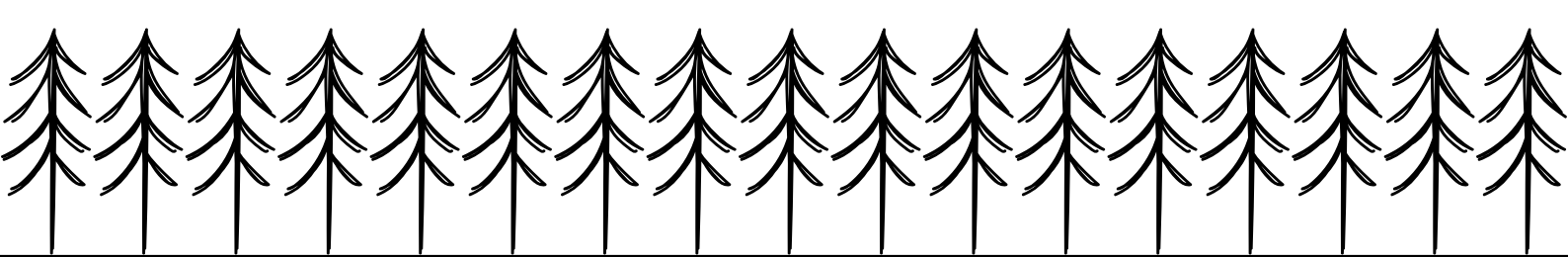

Další den jsme se vrátili na cestu v národním parku, celý den byl dost monotónní, šli jsme pořád rovně po cyklostezce a ještě k tomu celý den přšelo, takže to byly celkem nepříjemné podmínky. Toho dne jsme taky našli nové dno týkající se našeho jídelníčku, abyste to pochopili, tak jsme si dělali srandu, že náš jídelníček neustále degraduje a toho dne jsme tomu nasadili pomyslnou korunu. Naší svačinou byly totiž suché toasty s kořeněnými oříšky. Po celém dni jsme úplně promáčení a unavení došli do městečka Hainburg, kde jsme chtěli přenocovat. Měli jsme párhodinovou mezeru, než měla přijít další bouřka.

Začali jsme tedy hledat nocleh. Šli jsme po našem klasickém žebříčku, stan jsme si rozložit nemohli, protože jsme byli ve městě, tak jsme hledali různé přístřešky. Ty jsme taky nenašli, poté jsme klepali na nejrůznější kostely a kláštery. Tam nám nikdo ani neotevřel. Celí zoufalí jsme tedy došli k možnosti, že přespíme v nejlevnějším motelu, ale všude, kde jsme byli, měli plno, a tak postupně stoupala cena přenocování. Nakonec jsme vstoupili na recepci čtyřhvězdičkového hotelu. Pan recepční se na nás díval nejdříve dost vyděšeně (ani se mu moc nedivím, byli jsme po dvousetkilometrovém putování a taky jsme na to vypadali), ale měli jsme štěstí, pan recepční mluvil slovensky, protože už jsme byli opravdu blízko slovenským hranicím. Nejdříve byl dost opatrný, ale po tom, co se nás zeptal, jak jsme se tam vlastně dostali, a my odpověděli, že pěšky z Brna, tak byl o dost víc ochotný. Takže jsme nakonec dostali jeden pokoj, a to ještě se slušnou slevou. Toho dne jsme se poprvé po týdnu osprchovali a taky jsme si usušili veškeré oblečení. Bylo vtipné vidět, jakou jsme měli radost z naprosto obyčejných věcí, jako například z fénu. A opravdu příjemné bylo po tak dlouhé době spát v normální posteli.

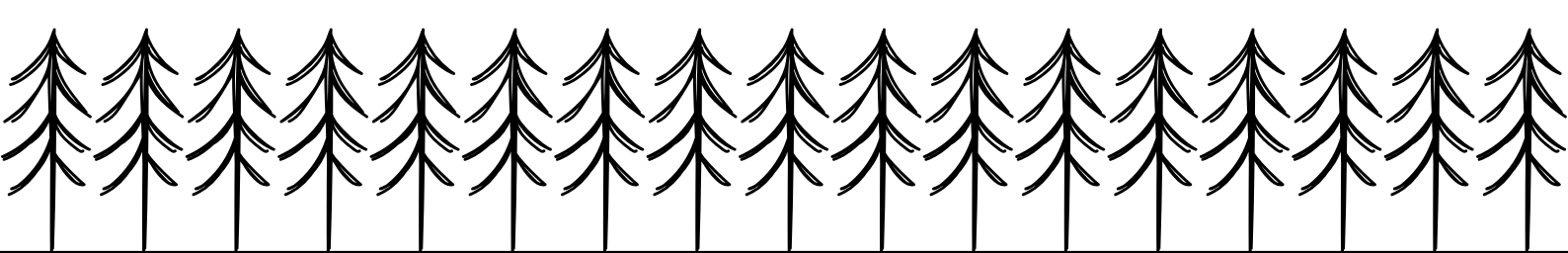
Další den jsme se vzbudili dost pozdě, užívali jsme si komfortu, který jsme měli, ale nakonec jsme museli vstát a vypravit se na další cestu. Tento den jsme šli většinu času podél Dunaje, což přinášelo své obtíže, hladina byla vzhledem k deštům o něco výš než obvykle. Dokonce občas vystoupala až na cestu, po které jsme šli, takže jsme museli řeku různě obcházet. Asi kolem páté odpoledne jsme dorazili ke státní hranici se Slovenskem, čekala nás Bratislava. Prošli jsme se na hrad, podívali jsme se po centru a už jsme si pomalu začali shánět nocleh. Nejdříve jsme napsali na instagram paní prezidentce, jestli by na hradě nebyl pokoj navíc, ale neodpovídala nám, tak jsme museli hledat dál. Nakonec jsme si rozložili stan v jednom z bratislavských parků. Oproti předchozí noci jsme si pohoršili, ale nestěžovali jsme si.

Po probuzení jsme se vydali opět na cestu. Stále jsme lemovali břeh Dunaje. Šli jsme chráněnou oblastí Dunajské luhy, která vypadala přímo nádherně. Připadali jsme si skoro jako v nějakém fantasy. Po cestě jsme se dostali i na ostrov uprostřed jedné přehrady, kde byla výstava soch. A poté už nás čekala další hranice, tentokrát s Maďarskem. Na Slovensku jsme strávili pouhých 24 hodin a skoro celou dobu jsme byli v Bratislavě. Večer jsme si po dlouhé době konečně udělali oheň a k večeři jsme měli trampský kebab (štangle salámu pečená na klacku). Spali jsme normálně v lese a musím říct, že se spalo krásně.

Náš první den v Maďarsku byl vcelku monotónní, cestu jsme si krátili snahou naučit se aspoň pár maďarských slov. Mně to moc nešlo, ale Rolfovi se to dařilo, takže se krom pozdravu naučil i počítat od nuly do sta. Tento jeho um jsme využili večer, kdy jsme si zašli do KFCčka a snažili jsme se rozumět číslům objednávek. Večer jsme měli problém s nalezením místa na spaní, protože tam, kde měl být podle mapy les, bylo jen obří staveniště. Hledali jsme tedy dál a po delším zkoumání jsme našli místo našeho nocoviště.

Dalšího dne jsme pokračovali v cestě, druhý maďarský den jsme překonali celkovou vzdálenost tři sta kilometrů. Už jsme byli ale v takovém rozpoložení, že jsme šli a téměř to nevnímali. No večer jsme spali ve stanu poblíž řeky Ráby.

Když jsme se vzbudili, věděli jsme, co nás ten den čeká. Před sebou už jsme měli téměř na dosah náš cíl, a tím byl Győr. Poté, co jsme došli na náměstí, jsme to oslavili pizzou. Ale tím naše dobrodružství toho dne teprve začínalo. Na kus kartonu, který jsme našli, jsme napsali "BUDAPEST" a začali jsme stopovat, trvalo nám asi hodinu, než jsme někoho stopli, ale stálo to za to. Stopli jsme si jednoho Francouze, který jel do Budapešti na festival. Jakmile zjistil, že jsme z Česka, tak prohlásil: "Ja se učím trochu po slovensky." Taková náhoda se opravdu může stát jen nám. Když nás vysadil v centru Budapešti, byl jsem unešený, nečekal jsem, že to město může být tak nádherné. Popravdě jsem jen chodil po ulicích a obdivoval vše okolo. Navštívili jsme si spoustu krásných míst, například místní parlament, parky, kostely a spoustu dalších. Okolo jedenácté večer jsme si našli místo na přespaní na jednom z ostrovů na Dunaji.

Ráno jsme si už jen prošli druhou část města, například Budínský hrad a citadelu. Chvilku po poledni nám už jel přímý vlak zpět do Brna.

Tak a tímto končí už definitivně naše cesta, moc vám děkuji za pozornost a za přečtení článku a doufám, že jste si to užili. Pokud by vás zajímalo video z naší cesty, tak si můžete načíst QR kód.

Odkaz na video

YERBA MATE

Ahoj, vítám vás u dalšího čísla svého povídání o čaji. Dneska to bude poprvé, kdy nebudu psát o čaji jako čaji (*Camelia sinensis*), ale dozvíme se o Yerba maté. Zmíněný nápoj jste mohli vidět u mě a dost z vás se i ptalo: "Co to je?" Tak si to pojďme vysvětlit.

Co to je ta Yerba maté?

Yerba maté se vyrábí z rozdrčených lístků cesmíny paraguayské (*Ilex paraguariensis*) a pochází, jak už z názvu vychází, z jižní Ameriky, a to ze čtyř hlavních států: Paraguaye, Uruguaye, Argentiny a Brazílie, ale např. i z Chile a Peru.

Jedná se o horký bylinný nápoj zalívaný 80°C vodou, který se pije z kalabasy (vydlabaná tykev nebo porcelán). A pije se speciálním brčkem (bombilla), které má na konci filtr

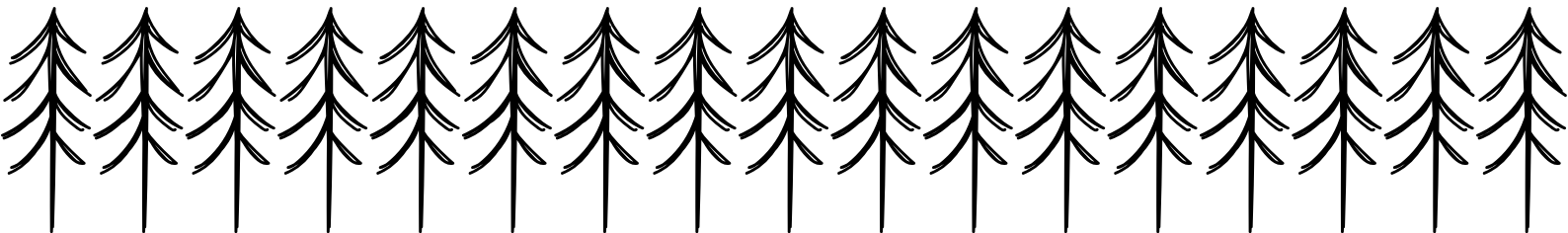
Tradičně se lístky suší nad dýmem neboli kouřem. A díky tomu yerba dostává svoji specifickou chuť. Pak dochází k třídění a výrobě pro každou zemi jinak, např. paraguayské tradiční (pajarito) je z 94 % hrubě nadrcených lístků, 5 % z větviček, 1 % obsahuje prach a tímto způsobem se liší každá země. Třeba v Brazílii je úplně jiný postup přípravy, protože obsahuje asi 30 % prachových částic, ne-li víc.

Historie maté

Podle dochovaných pramenů indiáni tohoto polokočovního kmene byli vůbec prvními, kteří znali blahodárné účinky yerba maté na lidský organismus, a s velkou vervou se proto věnovali jejímu hledání v džungli, stejně jako samotnému popíjení. V mytologii kmene Guaraní byla yerba maté odpradávná považována za jeden z nejmocnějších darů, které Bohové seslali lidskému plemeni, a samotnému nápoji proto přezdívali jednoduše „Nápoj bohů“.

Dobře si byli vědomi nejenom očistujících účinků nálevu, ale stejně vysoko hodnotili také jeho schopnost zahánět hlad a dodávat energii, díky čemuž byla yerba maté neocenitelným pomocníkem především během období nedostatku potravy.

Kromě toho indiáni yerba maté používali jako mocnou součást svých rituálů a v neposlední řadě také jako výměnné platidlo během jejich styků s jinými kulturami. Aprávě této skutečnosti nakonec vděčíme za to, že se nakonec maté dostalo až do srdce Evropy. Během výprav jihoevropských objevitelů do oblasti Latinské Ameriky právě během svých styků s indiány kolonizátoři poprvé objevují chuť a účinky neobvyklého nápoje.

Jak se připravuje maté?

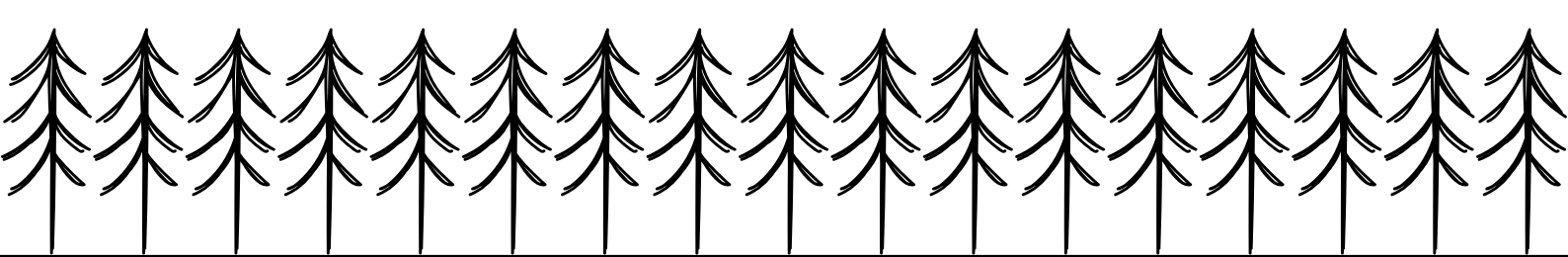
Sám bych to lépe nevysvětlil, protože maté narozdíl od čaje tolik nepiju, tak tady je úryvek z webu pijumaté.cz:

Klasická příprava

"Kalabasa se naplní sypkým maté asi do poloviny, případně do tří čtvrtin. Poté se otvor nádoby zakryje rukou, převrátí se a protřepe se. Na dlani vám ulpí část prachové složky maté (pokud vám maté prach vadí při pití, lze koupit prosáté maté bez prachové složky; někdo naopak maté prach schválně přidává). Toto můžete udělat několikrát a na závěr obrátíte kalabasu na stranu tak, aby se maté shromáždilo na jedné straně nádoby. Následně nádobu postavíte a maté by mělo vytvořit kopeček, svažující se (pod úhlem cca 45°) od vrcholu nádoby na jedné straně až na dno. V tuto chvíli se maté zalije trochou studené vody. Tím zajistíte, že maté po zalití horkou vodou "nespálíte". Po několika minutách do kalabasy zasunete bombillu tak, že ji zastrčíte do svahu, který tvoří maté, a od té chvíle už ji nevytahujete. Pak se vše zalije horkou, ale ne vařící vodou (cca 80 °C) tak, aby se nezbořil svázek a nad hladinou zůstal malý ostrůvek suchého maté. Maté se neslévá a lístky se ponechávají v nádobě po celou dobu pití (z toho důvodu se používá pro pití bombilla).

Tohle je klasická příprava yerba maté a tu popijíte celý den. Někdy si tam toho dáte víc, někdy míň a někdy si to uděláte do hrnku a scedíte do jiného, což je jednodušší.

Účinky matéčka

Účinky maté jsou už stovky let známé, maté totiž obsahuje nespočet látek, vitamínů nebo minerálních látek, které napomáhají fungování těla jak pro lidi, kteří sportují, tak pro ty, kteří pracují v kanceláři a musí denně čelit stresovým situacím – takže i my, studenti. No a co nápoj teda obsahuje? Vyznačuje se nespočtem antioxidantů a celou škálou vitamínů. Tady máte útržek z mého oblíbeného obchodu pijumaté.cz:

"Maté je známé především svými výraznými povzbuzujícími účinky. Obsahuje alkaloid kofein (v souvislosti s maté se označuje jako matein), minerální látky (hořčík, vápník, draslík, železo, křemík, fosfor aj.), vitamíny A, B, C, E, betakaroten a antioxidanty. Maté podporuje funkci ledvin, zlepšuje látkovou výměnu, normalizuje hladinu cukru v krvi a posiluje imunitní systém. Obyvatelé Jižní Ameriky také pitím maté tlumí pocit hladu, což jim pomáhalo přežít v dobách nouze. V dnešní době se tato vlastnost využívá při různých redukčních dietách. "

Na začátek bych právě začal buď se značkou muud.cz, které se neudí a nemají pachut' kouře a dělají i ochucené mixy, anebo tradiční Pajarito Paraguay.

Děkuji za přečtení, doufám, že se článek líbil a uvidíme se u společného šálku čaje.

ZABIJÁCI ROZKVELÉHO MĚSÍCE (2023)

„Smícháme rodiny a peníze potečou správným směrem. Přímo k nám...” Tento film dokazuje, jak skvělý režisér je, byl a snad ještě i bude Martin Scorsese. Filmová adaptace stejnojmenné knihy pojednává o vyvražďování indiánského kmene Osedžů ve dvacátých letech minulého století. Přesněji se film zaměřuje na zbohatlou indiánku Molie (Lily Gladstone) a jejího manžela Ernesta (Leonardo DiCaprio), který se snaží zbohatnout na jejím majetku.

Odvážím se říct, že tento film je nejlepší film roku 2023. I přes svou obudnou stopáž 206 minut jsem se u něj ani na minutu nenudil a vždy mě zajímalo, co se za chvíli stane. Začátek byl sice zdlouhavější, ale potom film nabral spád a už jsem čas ani nevnímal. Herecké výkony byly úžasné, hlavně musím vyzdvihnout Roberta De Nira, Lily Gladstonovou, DiCapria a Brendana Frasera, kteří předvedli svůj herecký talent. Kostýmy a kulisy byly taky skvělé. Pokud máte volné odpoledne, určitě neotálejte a běžte se na tento film podívat, stojí za to!

VYBRANÉ DÍLA AUTORŮ ČESKÉ POEZIE

Milí čtenáři,

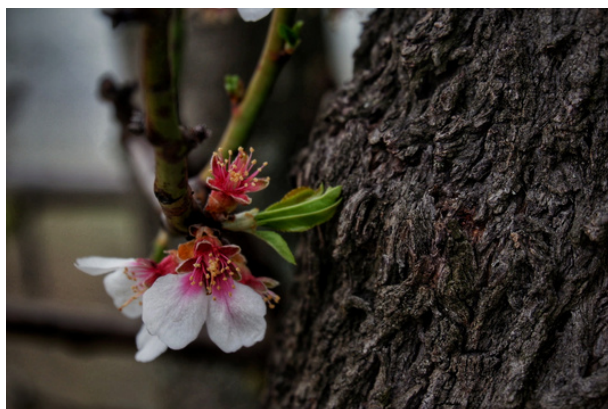
dnes bych vám rád představil některé z mých oblíbených sbírek poezie. Na poezii se v dnešní době už skoro zapomnělo a myslím si, že je to opravdová škoda, protože když se člověk plně ponoří do krásných veršů, tak i ty, kteří si myslí, že to není možné, může políbit múza a i oni sami potom budou skládat básně ani se nenadějí.

Jiří Wolker – Balady

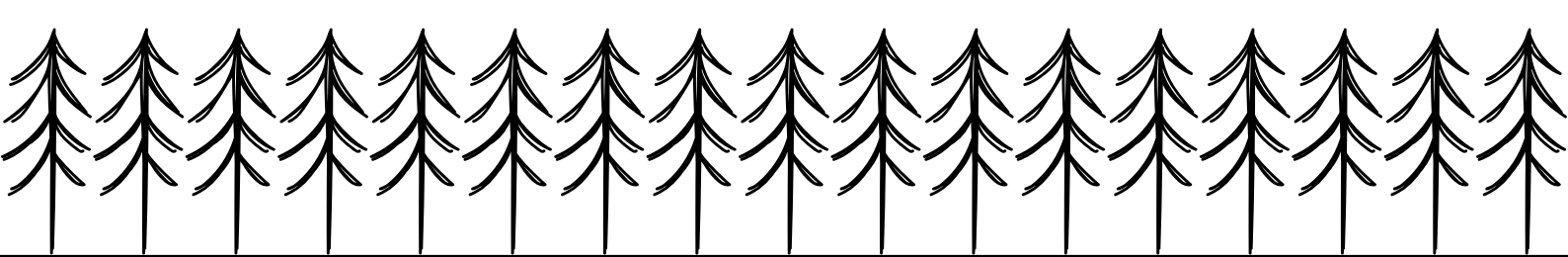
Tato knížka je uváděna jako jedna z nejvyhledávanějších knih moderní české poezie a já si myslím, že je to vzhledem ke kvalitě díla dosti možné. Skládá se z šesti balad, kterými jsou: Balada o nenarozeném dítěti, Balada o ženě, bohu a muži, Balada o snu, Balada z nemocnice, Balada o očích topičových, Balada o námořníku. V každé z těchto balad je využit krásný český jazyk s občasným výskytem archaismů za účelem kritiky zkaženosti moderního světa. V každé z básní se vyskytují klasicky smutné motivy, jako například: smrt, bezmoc, nevěra, nechtěné otěhotnění...

Mou nejoblíbenější baladou je Balada z nemocnice a tu se vám teď pokusím více přiblížit. Balada se odehrává v nemocnici, jak již zajisté napověděl název. Naše „hlavní postava“ je těžce nemocná a leží v koutě velké místnosti, ve které se nachází veškerí pacienti ústavu. V jeho rohu není sluneční svit z těch mála oken, která v místnosti jsou. Sluneční světlo je však přesně to, co potřebuje k přežití. Povšimne si, že jeden z pacientů, který si užívá sluníčka, je těžce zraněn a smrt už je pro něj jistotou. Dožaduje se, aby si s onou žijící mrtvolou vyměnili místa hned, ale je mu v tom zabráněno. V důsledku beznaděje a touhy po přežití přijde ještě na jedno řešení, jak se dostat k ceněným slunečním paprskům, ale jak už to v baladách bývá, nedopadne to příliš dobře...

Jak jsem již psal výše, kniha je velmi povedená a hezky zpracovaná a díky tomu je vhodná i pro naprosté nováčky ve světě poezie. Rýmy nejsou psány nějak složitě a jsou lehce srozumitelné. Jako bonus je to, že je většina vydání malých rozměrů, a tak je vhodná i pro čtení pod lavicí.

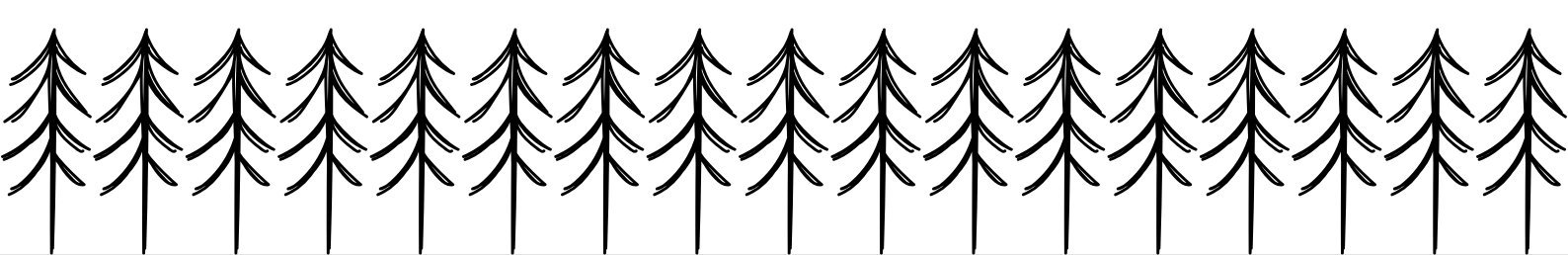

František Gellner – Teplo zhaslého plamene

Druhou sbírkou, o které vám dnes budu psát, je výběr z poezie kultovního českého básníka z počátku dvacátého století, Františka Gellnera. V díle a tvorbě této české osobnosti je možno shledat motivy touhy, a to ve všech jejích podobách, jimiž jsou například: touha po čistém lidském vztahu, mechanizace sexu, touha zklamaného a osamocенého člověka po lidském kontaktu, člověka, který je trestán existenční nejistotou, touha po samotě, touha rozvinout svůj talent a intelekt a jiné. Většina básní šokuje svou, někdy až zvrácenou, odvážností a surovostí, s jakou je v nich pohlíženo na sex. V celé sbírce se vyskytují básně ze tří Gellnerových celků a těmi jsou: Po nás ať přijde potopa!, Radosti života a Nové verše.

Jednou z těch dle mého názoru lepších básní, je kratičká básnička o pouhých čtyřech slokách (každá má čtyři verše), Sentimentální žádosti, v níž je zcela zřejmá Gellnerova bezmoc. Z mého pohledu se zdá, že je zde autor rozvracen ve své touze využít svůj talent, ale stále nemůže, stále mu v tom něco brání, stále ho něco sráží zpět k zemi, a maří tak jeho pokusy o vzlet k nebeským výšinám. Zároveň s tímto bojem se zde objevuje i motiv bílých rukou, jež se mu stále zjevují ve snech. Dovolím si hádat, že to jsou ruce jeho vysněné ženy, kterou hledá, ale nenachází. To je můj pohled na věc. Vukázce si můžete udělat svůj a trochu si zapřemýšlet, jaký má tato báseň hlubší význam.

V knize si dodnes rád čtu své oblíbené kousky a čerpám inspiraci od takto povedených děl. Ovšem zrovna u této knihy není jisté, zdali se bude líbit všem. Doporučil bych ji spíše zkušenějším čtenářům poezie, avšak nebráním tím, aby si někdo vybral právě Gellnera jako svou vstupní bránu do krásného světa poezie, přemýšlení a skrytých významů.

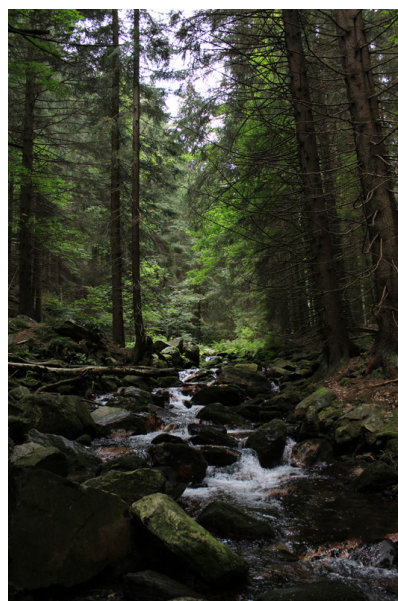
Ukázky z knih:

Sentimentální žádosti

Má touha rameno hubené
v pláči vášnivém zvedá.
Teplu zhaslého plamene
v studeném poli hledá

Sentimentální žádosti
V duši mé křídloma tlukou
Má touha pláče a tělu se mstí
třeštivou, horečnou mukou

Jsem dneska zase nemocný
krev v spáncích bije mi prudce
Tesklivě sahají v moje sny
dvě bílé, panenské ruce

Antonín Orság, 2.A

Noční motýl

Noční motýl zapomnění,
Bytost, co je, a vlastně není.
Celý den sbírá pyl,
jak sladký, tak hořký,
ale sám by jej nevypil,
a tak vchází noci dvířky
a o ten pyl se dělí.
Jen my, ti lidé bdělí,
nesníce bez nektaru jsme,
nevíme, jak snění je úžasné.

Dokud dýchám

Kolik síly ještě mám,
za jak dlouho že se vzdám?
Každý snesem víc, než myslíme,
I když o tom nic nevíme.
Dokud ještě dýchám,
dokud ještě doufám,
dokud neležím na štítě
a nejsem zamotaný do sítě.
Tak ještě sílu mám
a ničemu se jen tak nevzdám.

Jaro příchod

Jaro už snad brzy přijde,
jen chvilku a slunce zase vyjde,
petrkliče zazvoní
a svět životem zavoní.
Svět opět hezčím bude
a ze zimy už jen vzpomínka zbude.

VĚDĚLI JSTE?

Zajímavosti a oceánech a mořích:

V tichém oceánu zuří bouře častěji než v kterémkoli jiném.

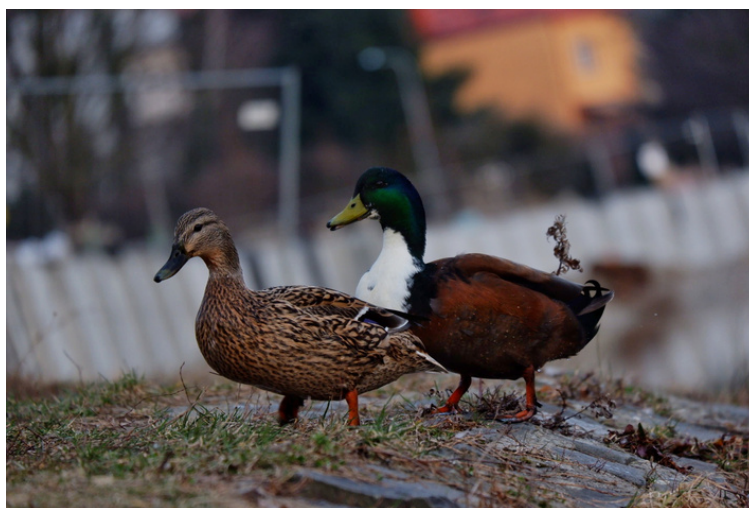
Na otevřeném oceánu mohou vlny dosahovat výšky až 40 metrů.

Na dně moří a oceánů leží přibližně 3 miliony lodí.

Rudé moře je nejteplejší.

Východosibiřské moře je nejchladnější.

Vody Baltského moře jsou nasyceny zlatem více než, kterékoliv jiné.

Zajímavosti:

Lidské antikoncepční pilulky fungují i pro gorily.

Všichni termity na světě váží 10x více než celé lidstvo.

Kočka má 32 svalů v každém uchu.

Lev žere jednou za tři až čtyři dny

Šnek může přelézt přes žiletku, aniž by se poranil. Vděčí za to svému slizu.

OSMISMĚRKA

ALBUM ANTUKA ATENTÁT AUTOMAT BAROMETR BLAMÁŽ BOUŘE BRANKA
BRIGÁDNICE BURZA BZUKOT ČISTÍRNA DEMOKRACIE DESIGNÉRKA DEŠTÍK DOLAR
DUPLIKÁT ETAPA EXOTIKA FARMA FYZIKA HLÍNA JATKY KABRIOLET KAHAN KAKTUS
KLIKA KOFEIN KOHOUT KORUPCE KOTELNA KYTICE LÍSKA LOPATA LOUŽE MAFIE
MARINGOTKA MAŠLIČKA METEORIT MIKROSKOP MOTOCYKL MŘÍŽKA NAFTA NÁPAD
NOŽIČKA OBRANA OKRUH OMÁČKA OSADA PALISÁDA PALUBOVKA PANENKA
PARUKA PERLEŤ PODKLAD PODVOD PORODNICE PROGRAM PŘÍSTAVBA RAMPOUCH
REPORTÁŽ REPRODUKTOR ROPUCHA ROZHOVOR ŘASENKA SALÓN SLONOVINA
SMOLA SOLNIČKA SOUČÁSTKA STODOLA ŠKOLAČKA TELEFON TVAROH

T E L E F O N O Ž I Č K A K N E S A Ř S
Š A K Ž Í Ř M M U B L A M Á Ž E Ž U O L
S T O D O L A R Z I T A M K Í T Š E D O
A Á H T A N T U K A K T O G N I R A M N
H T O M Á Č K A P S A F T Č E Ě M K E O
C N U E A O B O Í M E A O I S S A I I V
U E T T T R L L O I T N C S U A Š Z F I
P T D E I Í G T N H S A Y T N P L Y A N
O A L O M S U O C A R O K Í A A I F M A
R N L R V A H U R K O A L R K T Č I D K
A E C I N D O R O P K H U N S E K P E T
T C X T S P O M V V N K E A I R A A S S
Á I A O M Á E P O A A N L C O Č N K I Á
K N Z A T D D B H E A Ó J S P A K Č G Č
I D R V N I U A Z P N H K A R U É A N U
L Á U D A L K D O P Á O M B T N R L É O
P G B R A N K A R E P R O D U K T O R S
U I E P E R L E Ť R A A E C I T Y K K A
D R E P O R T Á Ž F D V E Ř U O B Š A D
A B V A T S Í Ř P V R T E M O R A B Y A

Redakce Homelesu přeje všem maturantům hodně...(tajenka)

ŠÉFREDAKTORKY:

Markéta Kleinová, 3.A
Adéla Stanovská 3.A

FOTOGRAFIE:

Adéla Stanovská 3.A
Kristián Cichý 3.A

REKTOŘI A PŘÍSPĚVATELÉ:

Alice Pinková 1.A
Kamila Psotová 1.B
Daniela Svobodová 2.A
Antonín Orság 2.A
Filip Vidlička 2.A
Brey 2.B
Matyáš Červinka 2.B
Markéta Kleinová 3.A
Adéla Stanovská 3.A
Antonín Kubiš 3.A
Michal Mayer 3.A
Iva Nedavašková 4.A
Gabriela Zychová 4.A
Matěj Pleva 4.A
Martin Novotný 4.B

Ing. Lukáš Kandler
Ing. Helena Drozdová
Ing. Alena Ketlerová

NA ÚPRAVĚ SE PODÍLELI:

Mgr. Jan Beláň
Mgr. Veronika Laryšová
Mgr. Vojtěch Zlámal, Ph.D

KONTAKT:

e-mail: homeles@slshranice.cz

CO NÁS ČEKÁ?

Školní akce:

- 18.3. Zahájení turnaje v ping-pongu
- 19.3. Výjezd kroužku kynologie ke kynologovi p. Švédovi
- 19.3. Přednáška p. Dušana Pořízky: Voda - základ života (Zámecký klub Hranice)
- 19.3. Velikonoční turnaj v sálové kopané (ukončení 20:00)
- 21.3. Školní kolo Středoškolské odborné činnosti (AV3 od 15:30)
- 25.3. Velikonoční turnaj ve florbale
- 3.4. Beseda - Doc. Ing. Vlastimil Hart, Ph.D., absolvent školy: Myslivecké tradice a budoucnost české myslivosti (AV3 od 14:30)
- 12.4. Třídní schůzky
- 28.5. 3.B - Zkoušky odborné způsobilosti - zbrojná průkaz
- 29.5. 3.A - Zkoušky odborné způsobilosti - zbrojní průkaz
- 30.5. 3.C - Zkoušky odborné způsobilosti - zbrojní průkaz

Přijímačky:

- 12.4. První řádný termín přijímaček
- 15.4. Druhý řádný termín přijímaček
- 29.4. První náhradní termín přijímaček
- 30.4. Druhý náhradní termín přijímaček
- 15.5. Výsledky přijímacích řízení

Volno:

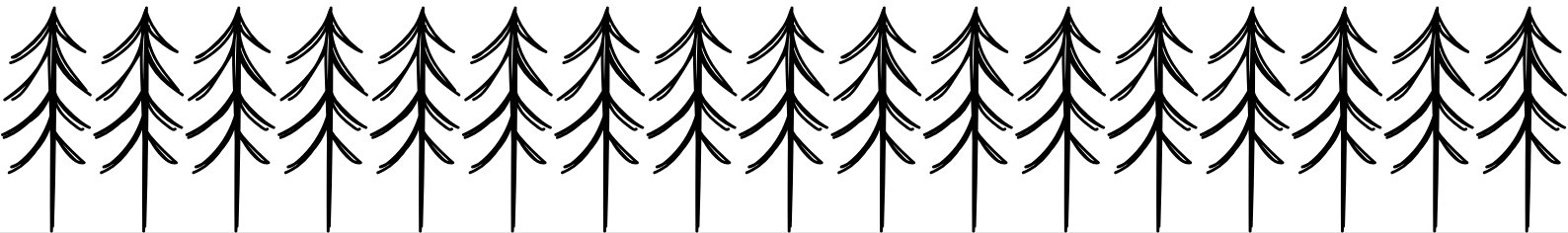
- 28.3. Den učitelů
- 28.3.-1.4. Velikonoční prázdniny

Maturita:

- 4.4.-5.4. Maturitní písemky
- 2.5.,3.5.,6.5. Didaktické testy
- 13.5.-17.5. Praktické maturity
- 20.5.-24.5. Ústní maturity
- 31.5. Slavnostní vyřazená - 4. ročník

Pro veřejnost:

- 18.3. Kroužek lesní pedagogiky pořádá Noční les v arboretu
- 20.3. Předváděcí akce společnosti Husqvarna v arboretu školy
- 20.3. Velikonoční workshop (15:00 - 17:00, studentský vchod)
- 7.4.-11.4. Silva Regina na výstavišti v Brně, aktivity lesní pedagogiky
- 25.4. Regionální kolo YPEF (AV1, AV3, 9:00 - 12:00)
- 11.5. Lesní pedagogika v rámci akce Lesem s myslivcem, Hrad Špilberk, Brno
- 11.5.-12.5. Klub slovenského Kopova pořádá na střelnici a v lesích školního polesí klubovou výstavu a zkoušky

BŘEZEN

PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO	NE
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

DUBEN

PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO	NE
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

KVĚTEN

PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO	NE
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

